

MICHAEL REEFS

HET
GEHEIM
VAN HET
KLAVERTJES
PLEIN

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

MICHAEL REEFS

Het
geheim
van het
Klavertjesplein

Van dezelfde auteur:

De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders*

De Bieb-bende 2: Duister carnaval*

De Bieb-bende 3: De Tijdwachter*

De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad*

De Bieb-bende 5: De Schatbewaarders

De Bieb-bende 6: Het Middernachtcircus

De Bieb-bende 7: De Toren van Enigma

De Bieb-bende 8: De vloek van de Ferox

De Bieb-bende 9: Helden van de nacht

Bram en het Zoldermysterie

Bram en de Orde van Avalon

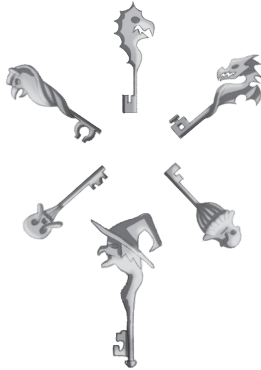
Bram en de Bliksemjagers

De Tempeljagers - Het verdwenen eiland Kivamba*

*Ook als ebook verkrijgbaar

MICHAEL REEFS

Het
geheim
van het
Klavertjesplein

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

Eerste druk augustus 2020

© 2020 Michael Reefs

© 2020 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds*

Eindredactie: *Marije Onstenk*

Omslagillustratie: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Mark Lageweg*

Illustraties binnenwerk: *LukeSure*

ISBN 978-94-926040-3-3 (hardcover)

NUR 283

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

INHOUD

	Proloog: Het Klavertjesplein	7
1	Mysterieus vuur	9
2	Overleg in het Klaverpark	15
3	Videobellen met gevolgen	21
4	Een vreemde verschijning	28
5	De dreiging van Millie	32
6	Het Junglehuis van Mucuna	37
7	Wabi-Sabi	44
8	Vliegjes eten	52
9	Vijftig jaar geleden	58
10	De vreemdste plant ooit	63
11	Krachtige blaadjes	69
12	De eerste sleutel	73
13	Aiden	79
14	Een ridderlijk plan	83
15	Fort Borealis	90
16	Een indringer	96
17	Een gevaarlijke klauw	102
18	Een stem met pit	108
19	De tweede sleutel	116
20	Geen uitweg	123
21	In het huis	131
22	Door de schoorsteen	137

23	Op verkenning in het bos	144
24	Een verlaten kermis	150
25	In het spookhuis	158
26	Een kampvuurverhaal vol geheimen	165
27	De verdwijning van Bots Wana	170
28	Het gevaar van het Klavertjesplein	175
29	De laatste sleutels	181
30	Een merkwaardig gesprek	188
31	Het Torenhuis wordt geopend	194
32	Een nieuwe opdracht	199
33	Het skelet	205
34	Mythes	214
35	Opgeven is geen optie	222
36	Verwoest door het vuur	229
37	Miranda de heks	237
38	Een gelukkig gevoel	245
39	De Versteende Bomen	249
40	Een magische dans	256
41	Evanora	263
42	Stukjes van bekende huizen	268
43	Een moedige toespraak	273
44	De Gympie-gympieboom	281
45	Een onverwachte dood	287
46	Een verwoestende tornado	291
47	Eind goed...	297

- PROLOOG -

HET KLAVERTJESPLEIN

Er zijn een paar dingen over het Klavertjesplein in Hartendal die je moet weten. Zo is het geen simpel rond of vierkant plein, maar een plein dat de vorm heeft van een klavertjesblad, met vier blaadjes. Je zou het dus ook wel het Geluksplein kunnen noemen. Maar geluk is wel het laatste wat de bewoners hebben gehad.

Aan het uiteinde van ieder “blad” staan de huizen, die er al erg lang staan. Niemand verlaat ooit het Klavertjesplein. Als je er eenmaal woont, dan blijf je er ook de rest van je leven. Als er iemand doodgaat, wordt er tegelijkertijd een kind geboren. Zo blijft alles in de juiste verhouding.

Tussen alle gewone huizen staan ook nog eens zes speciale huizen, verspreid over het plein. Je komt er snel genoeg meer over te weten. Maar ik kan alvast een tipje van de sluier oplichten: het zijn huizen met een geheim. En dat heeft alles te maken met de hoge toren die aan het uiteinde van een lange weg staat, de steel van het klavertjesblad: het Torenhuis, waar het Kwaad is opgesloten. De bewoners houden het geheim met een reden verborgen. Vijftig jaar geleden is er iets gebeurd dat het plein voorgoed heeft veranderd. Het Torenhuis werd toen gebouwd. Daar werd het Kwaad in gevangen gezet, in de hoop dat het nooit meer zou

ontsnappen. Mocht dat wel ooit gebeuren, dan loopt het niet alleen slecht af met Hartendal, maar met de hele wereld. En daarom probeert iedereen wanhopig dit geheim verborgen te houden. Er wordt niet over gesproken, omdat iedereen vreest dat dat het Kwaad zal voeden. Ze gaan het Torenhuis uit de weg, verzinnen regels om iedereen veilig te houden van het Kwaad en vooral: ze zwijgen tegen iedereen die vragen over het Torenhuis stelt.

De kinderen van het plein groeien op met die verzonden verhalen. Elke avond luiden de klokken van het Torenhuis en dan mag er niemand meer op het plein zijn, want anders, zo zegt men, zal het Kwaad je ziel overnemen en ben je voor altijd verloren. Ramen en deuren moeten gesloten blijven. Overdag mag er niemand te dicht bij het Torenhuis komen, omdat je anders beïnvloed kunt worden.

Deze verhalen zijn tot ver buiten Hartendal bekend en trekken veel toeristen, die al die akelige dingen maar wat graag van dichtbij willen zien.

Maar wat is er eigenlijk waar van deze verhalen?

MYSTERIEUS VUUR

Het vuur raast als een op hol geslagen sneltrein de berg af. In een bijna kaarsrechte lijn stuift het op de hoge toren af die aan het einde van het Klavertjesplein in Hartendal ligt en ook wel het Torenhuis wordt genoemd.

Sophie Oostvogel knijpt in de handen van Doortje Lievegoed, die net als zij met open mond naar dit vreemde schouwspel staat te kijken. Ze weet zeker dat het vuur wil afrekenen met het Torenhuis. Het was altijd al zo'n vreemd gebouw. Vooral omdat er niemand naar binnen mag en er volgens de bewoners van Hartendal niemand zou wonen. Dat is onzin, want ze heeft al vaak geschreeuw gehoord op de bovenste verdieping.

‘Moeten we niet weg?’ vraagt Doortje zenuwachtig.

Achter hen kijken ook de andere bewoners van het plein vol vrees toe.

‘Ik wil die deur open zien gaan.’ Sophie hoopt eindelijk het geheim van dat huis te ontdekken. Als er iemand in woont, dan

moet diegene nu op de vlucht slaan. Anders zal hij levend verbranden.

Maar de deur gaat niet open. Het vuur schiet eropaf en laat de zes stevige sloten trillen. Daarna verdwijnt het via een spleet onder de deur de toren in. Als een slang die zich na een aanval terugtrekt.

Weg. Alsof er niets is gebeurd.

Maar net als de bewoners zich omdraaien – en doen alsof er niets aan de hand is – gebeurt er iets dat Sophies leven compleet zal veranderen.

Doortje ziet het als eerste. Ze trekt aan Sophies arm. ‘Kijk dan. Dit geloof je niet.’

Sophie wil helemaal niet kijken, want Doortje zegt dit wel vaker en meestal is het loos alarm.

Maar ze heeft geen andere keuze. Doortje draait haar om. En als Sophie ziet wat haar vriendin bedoelt, houdt ze haar adem in.

Het vuur verspreidt zich razendsnel over iedere verdieping van het Torenhuis. Het lijkt haast een detective die iedere kamer grondig doorzoekt en zich een weg naar boven baant.

Nu zal het geheim zich ieder moment moeten laten zien.

‘Zou het dan toch?’ vraagt Sophie zich hardop af.

Ze zet een stap dichterbij. Ze is niet bang voor het vuur. Niet nu ze zo dicht bij een antwoord is.

Er klinkt een sirene verderop. De brandweer is onderweg. Sophie ziet de zwaailichten al. Ze moeten opschieten, voordat er straks niets meer van de toren over blijft.

‘Hey!’ roept een jongen achter de twee meisjes.

Sophie en Doortje draaien zich om. Daar komen Rick Schel-

haas en Jerry Nachtglass aangerend. De twee jongens zijn hun beste vrienden. Ze doen bijna alles met z'n vieren.

‘Waar bleven jullie?’ vraagt Sophie. ‘Ik heb al meer dan tien snaps gestuurd.’

Rick pakt zijn telefoon en opent Snapchat. Hij laat de laatste snap van Sophie zien. ‘Helemaal zwart.’

Verbaasd neemt Sophie de telefoon over. ‘Hoe kan dat nou? Ik had een foto van het vuur gemaakt, toen het van de berg af kwam.’

Jerry haalt zijn schouders op. ‘Ze waren allemaal zwart. Ook bij mij. We konden aan jullie locatie zien dat jij en Doortje hier waren, dus we zijn meteen gekomen.’

Er klinkt een knal in het Torenhuis. Onmiddellijk zijn alle ogen weer op het gebouw gericht. Even lijkt het erop dat de toren om gaat vallen. Hij helt helemaal naar links en sommige stenen komen al uit hun voegen. Maar dan buigt hij de andere kant op. Zo wiebelt het Torenhuis een tijdje heen en weer, alsof hij elastisch is.

‘Dit geloof je niet,’ mompelt Doortje.

Sophie tikt haar aan. ‘Stop daarmee. We zien het toch ook?’

‘Nee, kijk daarboven.’

Bij het bovenste raam komt het vuur naar buiten. Het trekt zich uit alle kamers terug en glijdt via de muur omlaag, waarna het op de bewoners afkomt.

Jerry trekt aan Ricks arm. ‘Pas op!’

De kinderen rennen weg. Alleen Sophie blijft staan en kijkt toe hoe het vuur kronkelend langs haar heen trekt en dan over de bergen aan de andere kant omhoog kruipt. Het verdwijnt tussen

de bomen, zonder ook maar een spoor achter te laten.

Sophie loopt naar het Torenhuis. Dit is haar kans. Er is niemand die haar kan tegenhouden. Iedereen is naar het park gerend dat in het midden van het Klavertjesplein ligt.

Ze raakt de deur van het Torenhuis aan. Zes sloten. Een zware ketting verbindt ze met elkaar. Er zijn zes sleutels nodig om de toren te betreden en te achterhalen welk mysterie hier verborgen ligt.

Plotseling begint de deur te trillen en Sophie zet geschrokken een stap achteruit.

Dan hoort ze een zwakke stem. 'Help.'

Sophie legt een hand op de deur. 'Wie is daar?'

Er komt geen antwoord. De stem is weg. Hoe hard Sophie ook op het zware beukenhout klopt, hij laat zich niet meer horen.

Heeft ze het zich verbeeld, of was er echt iemand die om hulp vroeg?

Ze plaatst haar mond zo dicht mogelijk bij de deur. 'Ik kom je redden,' fluistert ze.

Dan bonkt er iemand terug. Zo hard dat Sophie naar achteren springt.

Zodra het bonken stopt, stapt ze weer naar voren en trekt aan de sloten. Die laten niet los. Ook de deur zelf is met geen mogelijkheid open te krijgen; hij is veel te stevig afgesloten.

Sophie balt haar vuisten. 'We zullen een manier vinden om binnen te komen.' Ze heeft nog geen idee hoe ze dat moet doen, maar het zal lukken. Het geheim van die toren moet worden opgelost.

OVERLEG IN HET KLAVERPARK

Precies in het midden van het Klavertjesplein ligt een langwerpige stukje park, het Klaverpark. Er staan sierlijke amberbomen en kleine ronde bloemperkjes omzoomd door lage hekjes. De lichtkettingen aan de bomen rijgen alles aan elkaar. Voor de kinderen staan er twee schommels, een wip en een aantal kleine speeltoestellen.

Het Klaverpark is lang geleden aangelegd door de oudste bewoners van het plein, die toen natuurlijk een stuk jonger waren. Ze vonden een ontmoetingsplek belangrijk.

Voorals in de zomermaanden wordt er veel gebruik gemaakt van het park. Dan wordt er gebarbecued en tot 's avonds laat worden er verhalen rond een kampvuur verteld.

Dat is het mooie aan het Klavertjesplein. Iedereen kent elkaar en is met elkaar bevriend.

Vandaag staan er grote schalen met koekjes op de picknicktafels. Natuurlijk van Pia Praliné, die in het Bonbon-huis woont. Iedereen zegt altijd dat ze met haar baktalent op tv moet komen, maar dat ziet ze zelf niet zo. Ze vindt dat ze haar gouden handjes alleen voor het plein moet gebruiken.

Sophie, Doortje, Rick en Jerry zitten ook aan een van de tafels en pakken het ene koekje na het andere.

‘O, deze is met kaneel,’ zegt Doortje verlekkerd.

‘Bah.’ Sophie spuugt haar koekje meteen uit. ‘Ik haat kaneel.’ Rick en Jerry schieten in de lach.

‘Wat vind je eigenlijk wel lekker?’ vraagt Rick.

Sophie slaat haar armen over elkaar. ‘Een heleboel, hoor.’

‘Zoals?’ vraagt Jerry uitdagend. ‘Ik hoor je altijd alleen maar alles afkraken.’

‘Ik heb iets in het Torenhuis gehoord.’ Sophie valt maar meteen met de deur in huis, want ze weet zeker dat de anderen hier ook over willen praten.

‘Wij toch ook?’ zegt Doortje.

‘Maar waarom renden jullie weg? Ik ben naar de deur gelopen en ik hoorde iemand kloppen.’

‘Ga weg!’ Rick slaat een hand voor zijn mond.

‘Ja, echt, heus waar.’ Sophie vertelt in geuren en kleuren hoe ze het beleefde.

‘Maar wat zit er dan in die toren?’ vraagt Rick. ‘Er kan toch geen persoon in zitten? De toren is al vijftig jaar afgesloten.’

‘Dat geloof ik dus niet.’ Sophie buigt voorover en gaat verder op fluistertoon. ‘Jullie weten net als ik dat er meer aan de hand is. En dat de mensen er niet zomaar over zwijgen.’

‘Het komt door de ouderen,’ zegt Jerry. ‘Zij weten het meest en iedereen luistert naar hen. Vooral naar meneer Wana.’

‘Bots Wana,’ corrigeert Rick hem. ‘Als hij hoort dat je zijn voornaam niet noemt, komt hij met de vlaggenstok achter je aan.’

‘Ja, oké, Bots Wana. Hij zit daar in zijn huis en komt bijna

nooit naar buiten. Behalve als er een barbecue is.’

Bots leeft een teruggetrokken leven in zijn Vlaggetjeshuis. In dat enorme gebouw heeft hij voorwerpen van alle landen die hij heeft bezocht. En dat zijn er nogal wat. Iedere verdieping heeft kamers in verschillende stijlen. Sophie vindt bijvoorbeeld de Italiaanse kamer erg mooi, daar staat zelfs een Venetiaanse gondel. En in de Tibetaanse kamer mediteert Bots iedere dag, omgeven door standbeelden van monniken.

Het huis is versierd met de vlaggen uit alle landen die hij heeft bezocht. Ze wapperen in de wind en herinneren de bewoners van het plein eraan dat Bots een hoop van de wereld heeft gezien.

‘Dat bedoel ik dus,’ zegt Sophie. ‘Al die ouderen spannen samen. Maar ik weet zeker dat we het geheim uit ze kunnen peuten.’

‘Hoe dan?’ vraagt Doortje.

‘Wat is er met jou aan de hand, Doortje?’ vraagt Rick lachend. ‘Je vraagt anders nooit zo door.’

Er verschijnt een vragende blik op Doortjes gezicht. ‘Hoezo? Dit is toch spannend? Ik wil weten wat er aan de hand is.’

‘Ik heb een plan bedacht.’ Sophie klinkt een stuk serieuzer dan haar bedoeling was. Maar de anderen hangen aan haar lippen. ‘We moeten het vooral voor die ouderen geheim houden. We gaan ze stuk voor stuk iets vragen over het Torenhuis.’

Rick staat op. ‘Dat klinkt niet echt als een doordacht plan, Sophietje.’ Hij wil weglopen, maar Sophie trekt hem terug.

‘Heb je soms een beter idee? We moeten toch ergens beginnen?’

‘Sophie heeft gelijk,’ neemt Jerry het voor haar op. ‘Die

ouderen weten het meest, dus zij kunnen ons meer vertellen.’

Sophie kijkt opzij, tussen de bomen door. Daar staat het kolossale fort van meneer Sanrah. Het is verstevigd met extra dikke muren, veel prikkeldraad en het wordt bewaakt door talloze kleine camera’s. Sanrah heeft een hekel aan indringers.

Iedereen schrikt op door het plotselinge geluid van klokken.

‘Huh, nu al?’ vraagt Doortje verbaasd, terwijl ze de tijd op haar telefoon checkt.

‘Dat is vroeg,’ zegt Sophie. ‘Het is pas half vier.’

Iedereen draait zich om en kijkt naar het hoge Torenhuis. Helemaal bovenin hangen de klokken. Als die luiden, betekent het dat er gevaar dreigt en dat iedereen zo snel mogelijk naar huis moet.

Over tien minuten mag er niemand meer buiten zijn. Ze luiden iedere dag, maar nog nooit hebben ze zo vroeg geluid als nu. Er moet iets ergs aan de hand zijn.

‘Ik wil nog niet naar huis,’ zegt Rick beduusd.

Sophie krabt aan haar kin. ‘Ik snap het al. Dit heeft allemaal met het geheim van het Torenhuis te maken. Het vuur was het begin. Nu komt de rest.’

Doortje schudt haar hoofd. ‘Hou op, je maakt ons bang.’

‘Waarom zouden de klokken anders zo vroeg gaan?’

Daar heeft niemand antwoord op. Bovendien kunnen ze niet langer overleggen, want de meeste mensen vertrekken meteen. De barbecue wordt afgelast.

Ricks moeder heeft hen in de gaten en wenkt haar zoon.

‘Ik kom al, mam.’ Rick houdt zijn mobiel voor zijn gezicht. ‘We facetimen straks, dan kunnen we het er nog over hebben.’

‘Mij best,’ zegt Jerry, die zijn handen in zijn broekzakken heeft gestopt. ‘Maar verwacht er niet te veel van. Ze zullen wel met een logische verklaring komen.’

Als ze het Klaverpark verlaten, blijft Doortje bij een boom staan.

‘Wat is er?’ vraagt Sophie.

‘Heeft iemand weleens gezien wat er gebeurt als de klokken hebben geluid?’

‘Hoe dan?’ vraagt Rick. ‘Alle ramen moeten bedekt zijn. Niemand mag naar buiten kijken, omdat anders het Kwaad van het Torenhuis je te pakken kan krijgen.’

‘Zo, jongeman, en nu is het genoeg.’ Mevrouw Schelhaas pakt haar zoon bij zijn hand en trekt hem weg bij de groep.

‘Mam, laat me los!’ zegt Rick beledigd.

‘Stop dan met die onzin. Laat het Torenhuis met rust, het heeft al genoeg slachtoffers gemaakt.’

‘O ja, mevrouw Schelhaas? Wat is er dan gebeurd?’ Sophie zet haar liefste gezicht op.

‘Dat gaat je niks aan.’ Mevrouw Schelhaas duwt Rick voor zich uit.

Het wordt stil op het Klavertjesplein. Bijna iedereen zit binnen. De rolluiken zijn overal omlaag gelaten. Het lijkt nu net een spookplein.

‘Tot morgen dan maar,’ zegt Doortje.

Ze nemen afscheid van elkaar.

Toch laat het Sophie maar niet los wat er allemaal gebeurt. Waarom probeert helemaal niemand een verklaring te vinden? Iedereen doet alsof het gevaar van het Torenhuis normaal is. Alsof

het vuur onschuldig was en het gebonk verbeelding. Maar dat was het niet. En Sophie is van plan dat aan iedereen duidelijk te maken.

VIDEOBELLEN MET GEVOLGEN

Jerry loopt meteen door naar zijn kamer. Ben, de Border Collie die hij voor zijn vijfde verjaardag heeft gekregen, ligt op zijn bed. Daar ligt hij meestal helemaal opgerold te wachten tot Jerry weer thuis is en met hem kan knuffelen.

‘Hé, trouwe vriend.’ Hij gaat naast Ben op het bed zitten en aait hem.

De hond springt overeind en likt hem in zijn gezicht. Jerry laat zich achterover op het bed vallen en Ben gaat op zijn buik liggen. Hij kwispelt wild met zijn staart.

‘Jerry!’ Zijn moeder staat in de deuropening.

Hij komt overeind. Ben springt op de grond en rent vlug weg, alsof hij weet dat er iets vervelends staat te gebeuren.

‘Sorry, mam.’ Jerry klopt de haren van zijn kleren af. ‘Hoe was het vandaag? Veel bezoekers gehad?’

Zijn moeder en stiefvader hebben een openluchtmuseum aan

huis. In de tuin, die het grootst is van heel Hartendal, staan vijf oude huizen uit de tijd dat Hartendal nog geen mysterieus Torenhuis had. Mensen kunnen in de huizen zien hoe men hier vroeger leefde. Er staan zelfs nog machines die echt werken. In het laatste huis testen bezoekers via interactieve spellen hun kennis van de natuur. Jerry heeft meegeholpen om het programma hiervoor te schrijven op de computer.

‘We mogen niet klagen.’ Zijn moeder raapt de troep bijeen die over de grond verspreid ligt. Een paar programmeerboekjes, met daarin ingewikkelde codes, vuile kleren, robots die uit zichzelf een route moeten gaan lopen.

‘Waar is Magne?’ Jerry trekt het laken van het bed strak, zodat zijn moeder daar tenminste niet over kan zeuren.

Magne is niet zijn echte vader, die is jaren geleden vertrokken en nooit meer teruggekomen.

Sinds een jaar heeft zijn moeder een relatie met Magne. Die komt uit Noorwegen, maar woont al heel wat jaartjes in Hartendal. Hij is wel aardig en hij heeft ook een zoon, Jarl, die dus Jerry’s stiefbroer is. Jarl is een stuk ouder en bijna nooit thuis.

‘Die is met de bezoekers naar Hotel Oostvogel. We moeten hun verblijf vergoeden, omdat we niet hadden gerekend op de klokken.’

Hotel Oostvogel is van Sophies ouders en meestal zijn de kinderen daar te vinden als het buiten regent. Het hotel wordt verbouwd, waardoor de helft van de kamers niet beschikbaar is. Hopelijk is er genoeg plek voor de mensen.

‘O.’ Jerry schuift vlug een paar boeken onder zijn bed en trekt het laken er voor de helft overheen. Hij heeft geen zin in lange

verhalen over dat programmeren niet het enige in zijn leven is dat belangrijk is.

Buiten klinkt er een gil. Een hoge, schelle gil. Zo eentje die ook weleens tijdens het afsteken van vuurwerk klinkt. Dolgraag zou Jerry willen kijken wat er aan de hand is, maar het mag niet. Niemand mag na het luiden van de klokken de rolluiken omhoog doen.

Jerry's moeder staat bijna kaarsrecht in het midden van de kamer, met een vuile onderbroek in haar hand. Haar ogen zijn groot geworden. 'Dat klonk niet al te best.' Ze draait zich om naar het raam. Natuurlijk is er niets te zien, maar het lijkt alsof ze dwars door het rolluik heen kan kijken.

'Het Kwaad dat in het Torenhuis zit opgesloten wil eruit,' zegt Jerry. Hij leunt tegen zijn kledingkast en pakt zijn mobiel. Er is een appje van Sophie. Ook zij heeft de gil gehoord.

'Natuurlijk, maar dat gebeurt nooit. Waarom ben je daar op eens bang voor?' vraagt zijn moeder.

'Omdat het bijna nooit eerder is voorgekomen dat de klokken eerder luiden. En omdat er vandaag een gigantisch vuur door de toren raasde.'

Zijn moeder draait zich met een ruk om, komt op hem af gelopen en neemt hem in haar armen. Jerry draait vlug zijn hoofd, zodat hij nog adem kan halen.

'Lieverd, denk er alsjeblieft niet te veel over na. Ik wil je niet kwijt. Niet na alles wat we hebben moeten doorstaan.'

Jerry rukt zich los uit de omhelzing. 'Hoe kan ik er nou niet over nadenken? Je vertelt er nooit iets over. Hoe moet ik dan weten waar ik bang voor moet zijn?' Hij blijft zijn moeder aankijken.

‘Iedereen doet altijd zo geheimzinnig over dat Torenhuis. Ik wil nu eindelijk eens weten waarom!’

Zijn moeder zwijgt, zoals altijd. Haar ogen draaien alle kanten op; ze probeert Jerry’s blik te ontwijken. Maar zo gemakkelijk geeft hij zich deze keer niet gewonnen. Hij weet dat ze iets verbor-gen houdt, net zoals een heleboel andere inwoners.

‘Mam? Waarom vertel je het niet gewoon?’

Ten slotte slaakt ze een diepe zucht en draait ze haar hoofd weg. Ze loopt zijn kamer uit.

‘Mam!’ Jerry gaat achter haar aan. ‘Ik kom er toch wel achter, met of zonder jouw hulp.’

Beneden slaat zijn moeder meteen de hoek om, de woonkamer in.

Jerry blijft voor de voordeur staan. Zijn hand houdt de klink vast, maar hij durft hem niet omlaag te drukken. Als hij echt de deur openmaakt, dan is het waarschijnlijk meteen gedaan met hem.

‘Jerry!’ schreeuwt zijn moeder vanuit de woonkamer.

‘Wees maar niet bang, mam.’ Jerry trekt zijn hand terug. ‘Ik doe niks stoms.’

Hij loopt ook de woonkamer in en gaat op de bank zitten. Op tafel ligt een puzzel waar zijn moeder mee bezig was. Zo te zien is ze er net aan begonnen, want alle stukjes liggen nog door elkaar.

‘Oké, als je niet over het Torenhuis wilt praten, waarom praat je dan niet over pap?’ vraagt Jerry boos. Dat wordt hij wel vaker als het over zijn vader gaat. Hij vindt het oneerlijk dat hij zomaar is weggegaan en hij zou dolgraag de echte reden willen weten. Maar zijn moeder weigert er iets over te vertellen.

‘Omdat ik het niet kan. Het verdriet zit te diep. Het komt ooit wel, maar niet nu.’

‘Dat bedoel ik dus.’ Jerry slaat zijn armen over elkaar. ‘Je wilt helemaal nergens over praten. Hoe moet ik dan weten hoe gevaarlijk het allemaal is?’

‘Kom op, Jerry, doe niet zo flauw. Ik ben je moeder en ik maak me zorgen om je. Ik ben bang dat je straks de verkeerde dingen doet en dan is het misschien te laat.’

‘Echt niet.’ Jerry voelt zijn mobiel in zijn broekzak trillen. ‘Mijn vrienden bellen. Ik ga weer naar boven.’

‘Jerry...’

Zijn moeder klinkt wanhopig, maar Jerry negeert haar. Hij haalt de telefoon uit zijn zak en draait zich om. Halverwege de trap accepteert hij de oproep en ziet meteen de gezichten van Sophie, Doortje en Rick allemaal in een ander vakje verschijnen.

‘Daar ben je eindelijk,’ zegt Sophie. ‘Waar bleef je nou?’

Jerry loopt vlug zijn kamer in en sluit de deur af. Hij wil niet dat zijn moeder weer binnenkomt.

‘Sorry, mijn ma wilde even met me praten,’ zegt hij als hij op de rand van zijn bed gaat zitten.

‘Wat wilde ze dan?’ vraagt Doortje nieuwsgierig.

‘O, ze wilde natuurlijk weten waarom we vragen stellen over het Torenhuis. Ze denkt vast dat we nu te dicht bij het gevaar komen.’

‘Dus je bent er toch van overtuigd dat het gevaarlijk is?’ vraagt Sophie.

‘Ja, natuurlijk ben ik dat. En vooral na die gil daarstraks. Wat was dat toch?’

‘Mijn vader zei dat het een autoalarm was,’ zegt Rick. ‘Natuurlijk geloofde ik dat niet. Het zou wel een heel gek alarm zijn.’

‘Jongens, zal ik jullie vertellen wat het was?’ Sophie wacht een tijdje voordat ze haar mening verklapt, zodat ze allemaal in spanning zitten. ‘Ik geloof dat er in het Torenhuis een mens gevangen zit dat door het vuur is ontwaakt. En diegene heeft eindelijk de toren verlaten, vandaar dat de klokken eerder luidden. En waarschijnlijk schrok hij toen hij buiten kwam.’

Rick begint te lachen. ‘Een mens kan onmogelijk meer dan vijftig jaar in die toren opgesloten zitten, zonder eten en drinken.’

‘Dat weet je niet,’ zegt Jerry. ‘Iemand kan hem stiekem eten hebben gegeven.’

Doortje slaakt een diepe zucht. ‘Stel dat het een mens is, dan moeten we er toch achter kunnen komen wie het is en waarom hij in het Torenhuis gevangen zit?’

‘Morgen begint onze missie.’ Sophies gezicht is nu helemaal in beeld. Ze houdt haar telefoon recht voor haar ogen, alsof ze iedereen aankijkt. ‘We gaan het geheim van het Klavertjesplein oplossen.’

‘Door mensen te interviewen?’ vraagt Rick. ‘Hm, ik weet het niet. Niemand wil iets kwijt over het Torenhuis.’

Jerry schrikt ineens op door een harde bonk die op de gang klinkt.

‘Wat is er?’ vraagt Sophie.

Jerry bijt op zijn lip en verlaat zijn kamer. Boven aan de trap blijft hij staan. Er is niemand te zien.

‘Mam?’ roept hij, maar ze antwoordt niet. Ze is waarschijnlijk in de keuken aan het koken. Hij hoort het harde gedreun van

muziek en zijn moeder die vrolijk meezingt.

‘Jerry, wat is er nou?’ vraagt Doortje. ‘Kom op, vertel het ons.’

‘Ik hoorde een harde bonk,’ fluistert Jerry. ‘Ik dacht dat het vanaf de trap kwam, maar er is niemand.’ Hij houdt met moeite het mobieltje in zijn linkerhand vast en pakt met zijn andere de leuning vast. Langzaam loopt hij de trap af.

Als hij halverwege de trap is klinkt er een nieuwe bonk. Deze keer harder en Jerry ziet meteen waar het vandaan komt.

‘O nee,’ zegt hij tegen zijn vrienden. ‘Er staat iemand bij de voordeur.’

‘Dat is onmogelijk,’ zegt Rick. ‘Iedereen moet allang binnen zijn.’

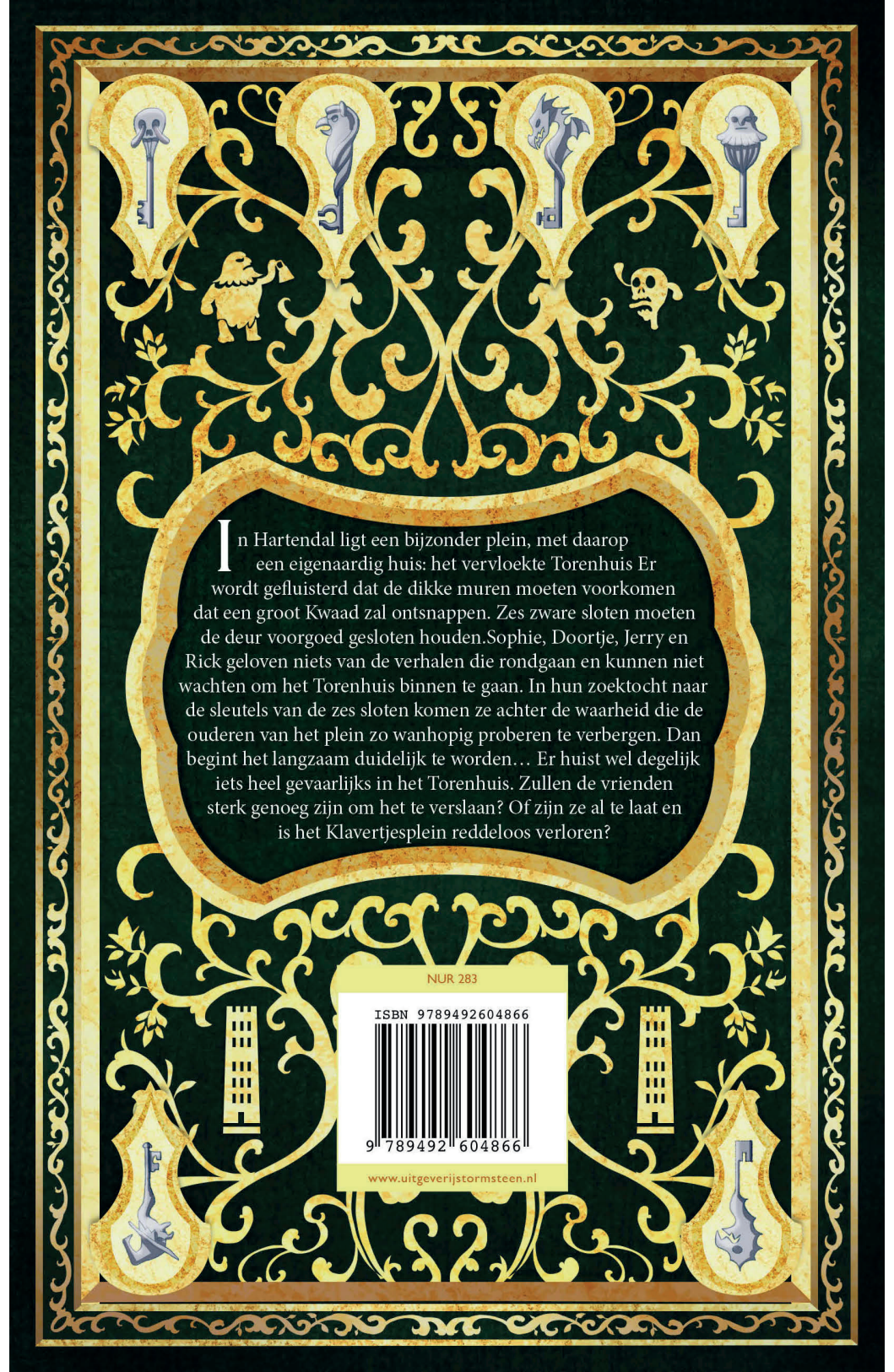
‘Ga kijken dan,’ moedigt Sophie hem aan.

Jerry piekert er niet over om de deur open te doen. Het is een slecht teken dat er juist op dit moment iemand voor de deur staat. Als het echt een persoon is, dan loopt diegene groot gevaar.

Gelukkig zitten alle sloten stevig op de deur. Voor de zekerheid voelt Jerry er nog eens aan. Maar geen enkele kan open.

Hij drukt zijn rechteroor tegen het hout. Buiten is het stil. Akelig stil.

In Hartendal ligt een bijzonder plein, met daarop een eigenaardig huis: het vervloekte Torenhuis Er wordt gefluisterd dat de dikke muren moeten voorkomen dat een groot Kwaad zal ontsnappen. Zes zware sloten moeten de deur voorgoed gesloten houden. Sophie, Doortje, Jerry en Rick geloven niets van de verhalen die rondgaan en kunnen niet wachten om het Torenhuis binnen te gaan. In hun zoektocht naar de sleutels van de zes sloten komen ze achter de waarheid die de ouderen van het plein zo wanhopig proberen te verbergen. Dan begint het langzaam duidelijk te worden... Er huist wel degelijk iets heel gevaarlijks in het Torenhuis. Zullen de vrienden sterk genoeg zijn om het te verslaan? Of zijn ze al te laat en is het Klavertjesplein reddeloos verloren?

NUR 283

ISBN 9789492604866

9 789492 604866

www.uitgeverijstormsteen.nl